

Arrest

nr. 110 088 van 19 september 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nederlandse nationaliteit te zijn, op 10 januari 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 19 september 2012 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 18 juni 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 juli 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat Bertrand VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat N. DE POORTERE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 12 september 2011 dient verzoekster een aanvraag in tot het verkrijgen van een verklaring van inschrijving als werknemer/werkzoekende.

Op 21 december 2011 is verzoekster in het bezit gesteld van een E-kaart geldig tot 23 november 2016.

Op 19 september 2012 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten het grondgebied te verlaten (bijlage 21), aan verzoekster ter kennis gebracht op 13 december 2012. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 42bis en 42 septies van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van Naam: D. M. W., Nationaliteit :Nederland, Geboortedatum: (...)1987,

Geboorteplaats: Roosendaal, Identificatienummer in het Rijksregister: (...) verblijvende te: (...).

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Betrokkene deed op 12.09.2011 de aanvraag verklaring van inschrijving als werknemer en werd op 21.12.2011, van ambtswege door het gemeentebestuur, in het bezit gesteld van een E-kaart.

Zij verkreeg het verblijfsrecht op basis van een voorgelegde arbeidsovereenkomst (Vlaamse Opera vzw dd. 07.11.2011).

Verder onderzoek van het dossier heeft uitgewezen dat het aangeleverde bewijs (arbeidscontract) niet in overeenstemming was met de werkelijke situatie. Uit de gegevens in het dossier blijkt dat betrokkene voor de, in de overeenkomst vermelde periode (van 09.11.2011 tot 06.12.2011), niet gemeld was als werknemer door de vermelde werkgever (Vlaamse Opera vzw) bij de RSZ (zie raadpleging Dimona-databank). Hieruit dient afgeleid te worden dat betrokkene de Belgische autoriteiten heeft misleid door gebruik te maken van documenten die niet met de werkelijkheid overeenstemden. Dit document was wel degelijk van doorslaggevend belang voor het verkrijgen van het verblijfsrecht.

De Staatssecretaris of zijn gemachtigde kan, zoals bepaald in artikel 42 septies van de wet van 15.12.1980, een einde stellen aan het verblijf, wegens het verstrekken van valse of misleidende informatie of gebruik van vervalste documenten die van doorslaggevend belang zijn geweest voor het verkrijgen van het verblijfsrecht.

Voor zover bovenstaande inconsistentie een vergissing zou betreffen van de werkgever waar betrokkene geen weet van heeft, quod non, kreeg betrokkene alsnog de kans om aan te tonen of er intussentijd mogelijks wel een reguliere activiteit was opgebouwd. Overeenkomstig art. 42bis § 1 van de wet van 15.12.1980, werd op 06.07.2012, een brief verstuurd naar de gemeente met de instructies betrokkene uit te nodigen en haar te vragen nieuwe bewijsstukken aangaande de huidige activiteiten/bestaansmiddelen voor te leggen.

Daarop leverde betrokkene een werkloosheidattest dd. 27.07.2012 van het ABW aan, alsook een brief van het ABW dd. 8.02.2012. Vooreerst dient daarbij opgemerkt te worden dat de brief, waarin betrokkene verzocht wordt haar huidige activiteiten toe te lichten, expliciet vermeldt dat betrokkene, voor zover ze werkzoekende zou zijn, een bewijs van inschrijving bij de VDAB of sollicitatiebrieven dient voor te leggen alsook het bewijs over een reële kans op tewerkstelling te beschikken. Voor zover betrokkene werkloosheidsuitkering zou ontvangen, daarvan bijkomend het bewijs mag worden voorgelegd. Betrokkene legt ter staving van de huidige activiteiten enkel de werkloosheidsuitkering voor. Dit volstaat uiteraard niet om betrokkene het verblijfsrecht te laten behouden als werkzoekende overeenkomstig art. 40, §4, eerste lid, 1° van de wet van 15.12.1980.

Bij gebrek aan afdoende informatie verstrekt door betrokkene zelf, werd verder onderzoek gedaan aan de hand van de raadpleging van de RSZ databank (Dimona). Daaruit blijkt dat betrokkene tussen 06.03.2012 en 24.06.2012 enkele dagen officieel is tewerkgesteld geweest bij de Vlaamse opera. Betrokkene verblijft intussen ruim een jaar (sinds dd. 12.09.2011) in België. Alles bij elkaar is betrokkene er gedurende dit jaar slechts enkele dagen in geslaagd effectief te werken. Indien betrokkene daadwerkelijk actief werkzoekende zou zijn, zou redelijkerwijze mogen worden aangenomen dat ze intussen reeds aangesteld is of toch minstens met enige regelmaat aan de slag kan. Gezien dit niet het geval blijkt en bij gebrek aan stavingsdocumenten van betrokkene, moet geconcludeerd worden dat betrokkene reële kans op tewerkstelling onbestaande is. Betrokkene kan daarom het verblijfsrecht als werkzoekende niet verder uitoefenen.

Betrokkene voldoet niet meer aan de voorwaarden zoals omschreven in art. 40,§4 van de wet van 15.12.1980.

Overeenkomstig de art. 42 septies enerzijds en art. 42bis, §1 anderzijds, dient dan ook een einde gesteld te worden aan het verblijfsrecht van betrokkene.”

2. Over de rechtspleging

Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna de vreemdelingenwet), “doet de Raad uitspraak op basis van de syntheseseminarie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft”.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In het eerste middel voert verzoekster de schending aan van artikel 40, § 4, van artikel 42bis, § 2 en van artikel 42septies van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de algemene rechtsbeginselen en de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de motiveringsplicht, de zorgvuldigheidsverplichting, de hoorplicht en de rechten van verdediging. Manifeste beoordelingsfout.

Ter adstruering van het middel zet verzoekster in de synthesesamenvatting het volgende uiteen:

"Dat dient te worden opgemerkt dat een beslissing, met dermate gevolgen voor verzoekster, uitsluitend gebaseerd op het feit dat verzoekster zou gebruik gemaakt hebben van valse of misleidende informatie of van vervalste documenten en niet aantoonbaar dat er voor haar een reële kans op tewerkstelling bestaat, geenszins als een afdoende gemotiveerde beslissing kan beschouwd worden.

Dat evenwel verweerder, alvorens een beslissing te nemen, heeft nagelaten zich voldoende te informeren minstens verzoekster mondeling te horen hieromtrent.

Verzoekster merkt op dat zij volledig ter goeder trouw is.

Dat verzoekster in eerste instantie wil opmerken dat er in casu door verweerder in de bestreden beslissing volkomen onterecht wordt gesteld dat verzoekster de Belgische autoriteiten zou hebben misleid door gebruik te maken van documenten die niet met de werkelijkheid overeenstemmen.

Dat immers verzoekster door haar werkgever (de Vlaamse Opera VZW) wel degelijk als werknemer gemeld was bij Dimona evenwel gebeurde dit door haar werkgever onder een foutief RSZ-nummer (874208-02018) !!!

Dit RSZ-nummer werd destijds in april 2008 door haar toenmalige werkgever, DeFilharmonie, verkeerd ingebracht (cf. stuk 9)

Dat verzoekster ter staving van haar effectieve tewerkstelling de loonafrekeningen van 1 november 2011 tot 31 december 2011 (bij de Vlaamse Opera VZW), de individuele rekeningen 2011 en de fiches nr. 281.10 jaar 2011 (tewerkstellingen bij de De Vlaamse Opera VZW en bij de DeFilharmonie) neerlegt (cf. stuk 2).

Dat verzoekster geen enkele schuld treft aan deze vergissing en derhalve ter goeder trouw is gezien zij wel degelijk als celliste gedurende de periode van 9.11.2011 tot 6.12.2011 tewerkgesteld was bij de Vlaamse Opera VZW.

Dat door verzoekster ondertussen begin 2012 werd vastgesteld dat er in haar hoofde sprake was van een foutief ingevoerd RSZ-nummer doch geenszins kon door de bevoegde Belgische instanties met terugwerkende kracht het correcte RSZ-nummer gelinkt worden aan haar voorgaande tewerkstellingen in België. Overigens verliep de rechtzetting van haar RSZ-nummer niet van een leien dakje. Haar werkgever, De Vlaamse Opera VZW, bleef echter verzoeksters "foutieve RSZ-nummer" gebruiken tot maart 2012. Haar werkgever, DeFilharmonie, bleef echter het "foutieve RSZnummer", gebruiken tot mei 2012.

Dat derhalve geenszins door verweerder kan gesteld worden dat verzoekster de Belgische autoriteiten zou hebben misleid door gebruik te maken van documenten die niet met de werkelijkheid overeenstemmen.

Dat derhalve geenszins aan verzoeksters recht op verblijf van meer dan drie maanden een einde kon worden gesteld overeenkomstig art. 42 septies Vw.

Dat verzoekster in geen geval door verweerder voorafgaandelijk de mogelijkheid werd geboden enig verweer te formuleren aangaande de beslissing die haar zou worden betekend.

Dat verzoekster zich geenszins voorafgaandelijk op een afdoende manier heeft kunnen verdedigen.

Dat verweerder heeft nagelaten verzoekster voorafgaandelijk te horen.

Dat verzoekster verder opmerkt dat zij door verweerder werd uitgenodigd bewijsstukken neer te leggen om te controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan.

Dat verzoekster op 6 juli 2012 zich bij de stad Gent heeft aangeboden en er verklaarde dat zij, musicus, in België sedert februari 2012 genoot van het "kunstenaarsstatuut", waarvoor er specifieke regels in de werkloosheidsregeling van toepassing zijn (zo wordt een werkaanbieding in een niet-artistiek beroep beschouwd als niet passend) en een "cachetregeling" (= het brutoloon omgezet in gelijkgestelde dagen) geldt. (cf. stuk 3).

Daarop werd haar door de beambte van de stad Gent, volledig onwetende over dit specifiek statuut van verzoekster, gesteld dat zij enkel gehouden was bewijzen van de haar ontvangen werkloosheidsuitkeringen in België neer te leggen.

Dat verzoekster daarop de attesten van de ABVV heeft neergelegd.

Dat verzoekster volledig ter goeder trouw is en niet op de hoogte was dat zij gehouden was het bewijs "kunstenarsstatuut" en bewijzen van tewerkstelling eveneens neer te leggen.

1 <http://www.kunstenloket.be/advies/kunstenarsstatuut>

2 http://www.rva.be/d_opdracht_w/werknemers/t116/tS3/SubcontentNL-02.htm

3 http://www.kunstenloket.be/files/upload/document/file/statuut_jn_15_vragen_mei_2011.pdf.

Dat verweerder bij het nemen van een beslissing ten aanzien van verzoekster geenszins heeft rekening gehouden met de vaststelling dat verzoekster in België geniet van het specifieke "kunstenarsstatuut", waarvoor er specifieke regels in de werkloosheidsregeling van toepassing zijn (cf. stuk 3) en derhalve geenszins zomaar kon/kan gehouden zijn/worden tot het neerleggen van bewijzen over een reële kansen op tewerkstelling.

Dat verzoekster, gelet op het kunstenarsstatuut welke zij als musicus in België geniet, derhalve wel degelijk voldoet aan het art. 40§4, eerste lid, 1° Vw. minstens aan het art. 42bis§2, 2° Vw. gelet op haar inschrijving als werkzoekende bij de VDAB sinds 30.09.2011 (cf. stuk 4).

Dat tenslotte verzoekster voor het jaar 2012 wel degelijk in het bezit is van talrijke tewerkstellingsbewijzen als musicus in België, waarmee door verweerder geenszins werd rekening gehouden vooraleer een beslissing aangaande verzoeksters verblijfsrecht in België te nemen.

Dat verweerder geenszins heeft rekening gehouden met de verschillende tewerkstellingen van verzoekster als celliste bij de Defilharmonie te Antwerpen in maart, mei, augustus, oktober en november 2012 (cf. stuk 5).

Dat verweerder geenszins heeft rekening gehouden met de verschillende tewerkstellingen van verzoekster als celliste bij de De Vlaamse Opera vzw te Antwerpen in januari, maart, april mei en juni 2012 (cf. stuk 6).

Dat verweerder geenszins heeft rekening gehouden met de door verzoekster ontvangen vergoedingen in via de kleine vergoedingsregeling voor kunstenaars (deze artistieke prestaties moeten niet aan de RSZ worden doorgegeven (cf. stuk 7).

Dat verzoekster wel degelijk voldoet aan de voorwaarden van het art. 40§4, 1° van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen."

3.2 De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat verzoekster de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, waarin gesteld wordt dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve te worden behandeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Vooreerst wordt opgemerkt dat waar verzoekster meent dat verweerder heeft nagelaten zich voldoende te informeren en minstens verzoekster mondeling te horen, alvorens de beslissing te nemen, zij niet kan worden gevolgd aangezien uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat aan verzoekster op 6 juli 2012 een schrijven van verweerder werd ter kennis gebracht met de uitdrukkelijke vraag recente bewijzen voor te leggen betreffende haar huidige activiteit als werknemer, zelfstandige, werkzoekende, student of als beschikker van voldoende bestaansmiddelen.

In casu is het recht op verblijf beëindigd met toepassing van de artikelen 42bis en 42septies van de vreemdelingenwet om reden dat verzoekster valse of misleidende informatie heeft verstrekt of gebruik heeft gemaakt van vervalste documenten die van doorslaggevend belang zijn geweest voor het verkrijgen van het verblijfsrecht. Daarnaast stelt verweerder dat bij gebrek aan stavingsdocumenten van

verzoekster moet geconcludeerd worden dat verzoeksters reële kans op tewerkstelling onbestaande is waardoor zij evenmin het verblijfsrecht als werkzoekende verder kan uitoefenen.

Verzoekster betoogt dat zij sedert februari 2012 geniet van het “*kunstenaarsstatuut*”. De beambte van de stad Gent stelde dat zij enkel bewijzen van de door haar ontvangen werkloosheidsuitkeringen diende voor te leggen. Zij was volledig ter goeder trouw en niet op de hoogte van het feit dat zij het bewijs van het kunstenaarsstatuut en bewijzen van tewerkstelling diende voor te leggen.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat bij schrijven van 6 juli 2012 recente bewijzen werd opgevraagd met betrekking tot haar huidige activiteit. Verzoekster heeft in antwoord op dit schrijven een werkloosheidsattest van 27 juli 2012 van het ABVV voorgelegd, alsook een brief van het ABVV van 8 februari 2012. Waar verzoekster thans de nadruk legt op haar ‘kunstenaarsstatuut’ blijkt uit de stukken van het dossier niet dat zij dit statuut ter kennis heeft gebracht aan verweerder. Verzoekster heeft enkel de werkloosheidsuitkeringen als bewijs van de huidige activiteiten voorgelegd, zonder verweerder te wijzen op haar specifiek statuut. Evenwel is in het schrijven van 6 juli 2012 uitdrukkelijk vermeld dat verzoekster, voor zover ze werkzoekende zou zijn, een bewijs van inschrijving bij de VDAB of sollicitatiebrieven dient voor te leggen alsook over het bewijs van een reële kans op tewerkstelling te beschikken. Verzoekster kan bezwaarlijk beweren dat zij niet op de hoogte was van deze verplichting, nu uit de stukken van het dossier blijkt dat zij kennis heeft genomen van het schrijven, dat door haar is ondertekend op 31 juli 2012. Verweerder heeft bovendien, bij gebrek aan afdoende informatie verstrekt door verzoekster zelf, verder onderzoek gedaan aan de hand van de raadpleging van de RSZ databank en daarin vastgesteld dat zij slechts enkele dagen officieel was tewerkgesteld tussen 6 maart 2012 en 24 juni 2012. Gezien uit de RSZ databank blijkt dat zij slechts enkele dagen officieel is tewerkgesteld en bij gebrek aan andere stavingsdocumenten van verzoekster concludeert verweerder op kennelijk redelijke wijze dat verzoeksters reële kans op tewerkstelling onbestaande is waardoor zij haar verblijfsrecht als werkzoekende niet verder kan uitoefenen.

Waar verzoekster thans verwijst naar haar inschrijving als werkzoekende bij de VDAB sinds 30 september 2011, haar tewerkstellingen als celliste in maart, mei, augustus, oktober en november 2012 bij DeFilharmonie te Antwerpen en haar tewerkstellingen als celliste in januari, maart, april, mei en juni 2012 bij de Vlaamse Opera te Antwerpen, merkt de Raad op dat de regelmatigheid van een bestuursbeslissing dient te worden beoordeeld *in functie* van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om de beslissing te nemen. Verweerder kon met de stukken die verzoekster thans voor het eerst voorlegt geen rekening houden aangezien zij deze stukken niet ter kennis heeft gebracht aan verweerder, hetgeen zij overigens niet betwist vermits zij zelf in haar synthesesmemorie bevestigt dat zij enkel de ontvangen werkloosheidsuitkeringen heeft voorgelegd. Verzoekster kan thans verweerder bezwaarlijk verwijten geen rekening te hebben gehouden met de verschillende tewerkstellingen, haar kunstenaarsstatuut en de artistieke vergoedingsregelingen. Een schending van artikel 40, § 4, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet en van artikel 42bis, § 2, 2° van de vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

Verweerder kan op kennelijk redelijk wijze oordelen dat verzoekster niet meer voldoet aan de voorwaarden zoals omschreven in artikel 40, § 4 van de vreemdelingenwet. Op grond van artikel 42bis, § 1 van de vreemdelingenwet is het verblijfsrecht door de gemachtigde van de staatssecretaris op kennelijk redelijke wijze beëindigd, rekening houdende met de elementen waarvan verweerder kennis had. Dit motief draagt het geheel van de beslissing en is afdoende. Op grond van dit motief alleen al kan verweerder haar verblijfsrecht beëindigen. Of verweerder, met toepassing van artikel 42septies van de vreemdelingenwet al dan niet op terechte wijze vaststelt dat verzoekster valse of misleidende informatie heeft verstrekt of gebruik heeft gemaakt van vervalste documenten, nu verzoekster betoogt dat zij ter goeder trouw was en haar werkgever haar onder een foutief RSZ-nummer heeft ingeschreven, doet hieraan geen afbreuk. De eventuele onregelmatigheid van het eerste motief is, met ander woorden, niet van die aard dat het de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht kan aantasten.

De Raad kan daarom niet inzien hoe het horen van verzoekster hieromtrent of het bieden van enig verweer dienaangaande door verweerder had kunnen leiden tot een andere dan de bestreden beslissing aangezien de eventuele onregelmatigheid van het motief betreffende de valse of misleidende informatie geen afbreuk kan doen aan het motief dat zij geen reële kans maakt op tewerkstelling en dus niet kan beschouwd worden als werkzoekende. Waar verzoekster thans verwijst naar tal van tewerkstellingscontracten herhaalt de Raad dat zij heeft nagelaten deze tijdig ter kennis te brengen aan verweerder terwijl zij uitdrukkelijk werd verzocht nieuwe bewijsstukken aangaande haar activiteiten en bestaansmiddelen voor te leggen. Het komt aan verzoekster toe om de nodige zorgvuldigheid aan de

dag te leggen in het kader van haar verblijfsrecht en aan te tonen dat zij nog steeds aan de voorwaarden voor verblijf voldoet, te meer nu zij de mogelijkheid had om alle relevante inlichtingen op nuttige wijze ter kennis te brengen aan de gemachtigde van de staatssecretaris. Een schending van de hoorplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

Met betrekking tot de aangevoerde schending van de rechten van verdediging dient erop te worden gewezen dat de rechten van verdediging niet van toepassing zijn op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de vreemdelingenwet. De schending ervan kan derhalve in dit verband niet dienstig opgeworpen worden.

Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3.3 In het tweede middel voert verzoekster de schending aan van *“de art. 15, 28 io. 31 van de richtlijn 2004/38 inzake het vrij verkeer van burgers van de Unie (= burgerschapsrichtlijn)”* en van het evenredigheidsbeginsel.

Ter adstruering van het middel zet verzoekster in de synthesesamenvatting het volgende uiteen:

“Art. 28 van de burgerschapsrichtlijn stelt het volgende:

“1. Alvorens een besluit tot verwijdering van het grondgebied om redenen van openbare orde of openbare veiligheid te nemen, neemt een gastland de duur van het verblijf van de betrokkene op zijn grondgebied, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het gastland en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong, in overweging”.

Dat verzoekster benadrukt dat voormelde bepaling een rechtstreekse werking (en dus door verzoekster kan ingeroepen worden) heeft nu deze bepaling niet in de Belgische wetgeving werd omgezet binnen de vooropgestelde termijnen.

Dat verzoekster van oordeel is dat in casu, gelet op de procedurele waarborgen vervat in het art. 15 io.31 van burgerschapsrichtlijn, ook verweerder gehouden was een evenredigheidstoetsing door te voeren vooraleer een beslissing te nemen waarbij een einde wordt gesteld aan verzoeksters verblijfsrecht van meer dan drie maanden in België.

Dat verweerder gehouden was, alvorens een beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten te nemen ten aanzien van verzoekster, rekening te houden met verzoeksters gezins- en familieleden, haar integratie, haar tewerkstelling en haar langdurig verblijf in België.

Dat dient te worden vastgesteld dat verweerder heeft nagelaten verzoeksters gezins- en familieleden in België (zij woont in België samen met R. H., cf. stuk 8), haar integratie, haar tewerkstellingen als musicus en haar langdurig verblijf in België (cf. stuk 9) in overweging te nemen alvorens een einde te maken aan verzoeksters verblijfsrecht.”

3.4 De Raad dient erop te wijzen dat artikel 288 van het VWEU bepaalt dat een richtlijn verbindend is ten aanzien van het te bereiken resultaat voor elke lidstaat waarvoor zij bestemd is, doch dat aan de nationale instanties de bevoegdheid wordt gelaten vorm en middelen te kiezen. Richtlijnen hebben een rechtstreekse werking wanneer de erin opgenomen bepalingen onvoorwaardelijk en voldoende duidelijk en nauwkeurig zijn. Het gaat om een verticale rechtstreekse werking die alleen geldt indien de lidstaten de richtlijn niet of niet correct hebben omgezet binnen de vastgestelde termijn (cf. RvS 27 maart 2012, nr. 218.657). In casu werd de betrokken richtlijn omgezet in het Belgisch recht door de wet van 25 april 2007 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (BS 10 mei 2007) en verzoekster toont niet aan dat de aangehaalde bepalingen niet of niet correct werden omgezet in Belgisch recht, derwijze dat zij zich niet dienstig kan steunen op de schending van bepalingen van de betrokken richtlijn.

Het middel is in die mate niet ontvankelijk.

De regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld *in functie* van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van een beslissing kon beschikken. Waar verzoekster thans voor het eerste verwijst naar haar gezins- en familieleden, haar integratie en haar tewerkstellingen als musicus kan zij verweerder bezwaarlijk verwijten er geen rekening mee te hebben gehouden nu zij er geen kennis van gaf terwijl zij daartoe uitdrukkelijk werd verzocht. In het schrijven van 6 juli 2012 wordt uitdrukkelijk vermeld dat zij bij gebrek aan bewijzen van bestaansmiddelen, economische activiteiten in België of studie in hoofdactiviteit het recht op verblijf kan verliezen. In

zoverre er humanitaire elementen zijn overeenkomstig artikel 42ter en artikel 42^{quater} van de vreemdelingenwet, waarmee verweerder rekening dient te houden bij de beoordeling van het dossier, wordt zij aldus verzocht deze voor te leggen. Verzoekster heeft geen stukken voorgelegd betreffende haar gezins- en familielevens, haar integratie en haar tewerkstellingen als musicus. Zij legt thans voor het eerst een uittreksel uit de bevolkingsregisters voor waaruit blijkt dat zij samenwoont met een derde, doch waaruit geen 'gezins- en familielevens' kan worden afgeleid. Tevens toont zij pas nu voor het eerst haar tewerkstellingen als musicus aan. Verweerder kon er aldus geen rekening mee houden bij het nemen van de beslissing. Het evenredigheidsbeginsel wordt geschonden wanneer de door de overheid gemaakte keuze een kennelijke wanverhouding tussen het algemeen belang en het particuliere belang tot gevolg heeft (M. BOES, "Het redelijkheidsbeginsel", in I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginnelsen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 184). Verzoekster toont met haar uiteenzetting en stukken een dergelijke kennelijke wanverhouding echter niet aan, nu uit de bespreking onder het eerste middel blijkt dat verweerder op kennelijk redelijke wijze met toepassing van artikel 42bis, § 1 van de vreemdelingenwet een einde heeft gesteld aan het verblijfsrecht van verzoekster.

Het tweede middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien september tweeduizend dertien door:

mevr. N. MOONEN,

voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN